

GİRİŞ

16 Eylül 2050

Breton, Fransa

“Büyükanne, bizimle plaja sen de gelecek misin?”

Torunum Adelaide, üstünde açık mavi bir elbiseyle yatak odamın kapısında dikiliyordu. Yirmi iki yaşına basmak üzereydi. Benim tüm dünyayı avucumda tuttuğum, kalbimin aşkla dolu olduğu yaştaydı. Gevşek bir topuz yaptığı saçlarıyla Fransa'daki bu sahile aitmiş gibi görünüyordu. Tıpkı yıllar önce benim buraya ait olduğum gibi. Tıpkı şimdi buraya ait olduğum ve her zaman olacağım gibi.

Artık yaşlı bir kadındım, sekseni devirmiştım. Güzelliğim gitmişti. Vücudumdaki kırıksıklık ve çizgiler yavaş yavaş, yaşlanan eklem ve kemiklerin verdiği ağrıyla birleşiyordu. Sonra bir gün, aynaya baktım ve devasa çatlaklarımı gördüm. Yaşlılık galip gelmişti. Bir anda.

Ama burada kendimi güzel hissediyordum. Burada kendimi genç hissediyordum. Kalbim anılarla capcanlıydı. Bu küçük taş ev yıllardır benimdi. Ailem yaz tatillerinde burada olurdu.

Addie bana doğru yürürken, "Hep birlikte kayalıklara gideceğiz," dedi. "Bizimle gelebilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Siz gidin, canım," dedim. Açık pencerelerden ılık bir meltem süzüldü, beyaz dantel perdeleri hafifçe havalandırdı. Eski duvarlara ışık ve gölge vurdu.

Addie, yanımdaki sandalyeye otururken, "Ben de senin yanında kalacağım," dedi.

Kemiklerimi süsleyen kolyeye dokunurken gülümsedim. Zincir bunca yıl boyunca birçok sefer kopmuştu ama madalyon yerli yerinde duruyordu. Addie çocukken küçük parmağını bu madalyonda gezdirirdi. Tıpkı annesi Grace'in küçükken yaptığı gibi.

"Bana şimdi anlatır mısın, büyükanne?"

Addie hayatını borçlu olduğu adamla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Belki de artık zamanı *gelmişti*. Bu gece dolunay vardı. Yıllar önce vefat eden arkadaşım Tracy'yi ve onun batıl inançlarını düşünerek gülümsedim. Yıllar önce kumsaldaki o güne döndüm.

Güneş gökyüzünde en tepedeydi. Bir ömür boyunca özenle sakladığım bu sırrın tek şahidiydi. Yatmadan önceki veya uyandıktan sonraki o sakin anlarda ya da gözlerim gün ortasında kısa bir süreliğine kapandığında, bazen bütün olanlar bana bir rüyaymış gibi geliyordu. Gerçek olmak için fazlasıyla trajik, gerçek olmamak için de fazlasıyla güzel.

Ahşap zeminde ayak sesleri duydum, sonra sıcak, güçlü kollar omuzlarımı sıvazladı.

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin, tatlım?”

Kafamı salladım ve kocamın buruşuk elini sıktım. “Sağol, canım,” dedim. “İhtiyacım olan her şeye sahibim.”

Hasta olduğumuzda sevdiğimiz herkes her bir kucaklaşmanın, öpücüğün ve dokunuşun sanki sonuncuymuş gibi kıymet verilmesi gerektiğini bilir. Bu yüzden kocam alnımdan öptü ve odadan çıktı. Kapıyı yavaşça kapattı. Addie'ye döndüm ve başımı salladım.

“Tamam, canım, anlatacağım,” dedim. Yorgun bedenimi sandalyeye yasladım. “Çay demler misin, tatlım?”

1. Bölüm

12 Kasım 2008

Restorana doğru yürürken nişanlım Ryan'a, "Hay aksi," dedim. "Çantamı arabada unutmuşum."

Arabayı daha yeni valeyeye vermiştik, pencereden baktığımızda Ryan'ın BMW'sinin uzaklaştığını gördük. Ryan, yanağımı öperek, "Ben gidip alırım," dedi. "Sen masa bul. Hemen dönerim." Dört yıl önce, ilk randevumuz Le Marche'taydı. Burası, Dördüncü Cadde'de, beş aylık bir bekleme listesi olan bir Fransız restoranıydı. Her nasılsa Ryan o zaman da, bu gece olduğu gibi, bir masa bulabilmeyi başarmıştı.

Elimi tuttu ve, "Harika bir gece geçirmeni istiyorum," dedi. İstedğimden çok daha iri olan pırlanta, sağ parmağında parlıyordu. Temmuzda Fairmont Oteli'nde evleniyorduk.

Ben kabanımı vestiyere bırakırken garson, "Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "İki kişilik. Winston adına." İnanmak zordu ama aylar içinde Bayan Ryan Winston olacaktım. Tabii Ryan'ın soyadını almayı kabul edersem. O, soyadını almamı istiyordu. Aslında benim de bir yanımda bunu istiyordu. Sonuçta bu *Winston* ailesiydi. Gate ve Nordstrom ailelerinin dert ortağıydılar. Bu, insanın kaçmak istemeyeceği bir soyadıydı.

Ama ben hep Kailey Crane olmuşum. Kısaca *KC*. Bundan vazgeçmek zordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp tekrar açtım. Yüzeye çıkmak isteyen bir anıyı kafamdan atmak istediğim zaman böyle yapardım.

Garson, "Bu taraftan," dedi ve beni pencere kenarındaki küçük bir masaya götürdü. Camdan baktığımda yağmur damlalarının dışarıdaki ışıkları mücevherlere benzettiğini fark ettim.

Seattle yaşlı, kır saçlı bir kadın olabilirdi ama bulut örtüsünün altında hâlâ parlıyordu. Elbisemin sağ kolunu gergin bir şekilde çekiştirdim ve biraz daha aşağı indirdim. Ryan'ın birlikte büyüdüğü tipteki insanlarla haşır neşir olduğumda hep böyle yapardım. Ryan sağ omzumdaki dövmeyle pek sevmiyordu. Sanırım aynı şey benim için de geçerliydi.

On yıl önce dövme işlenen bu ten, geleceğe dönüşmemiş bir geçmişin, buharlaşıp giden hayallerin bir hatırlatıcısıydı. Bu hayalleri sürdürememiştik ama Fransızca "daima" anlamına gelen *toujours* sözcüğü tenime kazılı duruyordu. Elimde sihirli bir silgi olmasını umarak omzumu ovuşturdum.

Orurdum ve kapüşon ve şemsiyeleriyle yoldan geçen çiftleri izledim. Yirmili yaşlardaki bir kadın, erkek arkadaşına sıkıca tutunmuştu. Su birikintisinden kaçmaya çalış-

şirken gülüştüler. Bu sahne beni yirmi üç yaşına götürdü. Tracy'yle birlikte Seattle'a taşındığımız seneye. O zamanlar masum ve idealisttik. Gerçek aşka ve mutlu sonlara inanıyorduk.

Şimdi her şeyin böyle değişmesi ne garip.

Artık hayatım, *Herald* gazetesindeki işimle ve Wallingford'daki evin tadilat planlarıyla doluydu. Bu evi tabii ki Ryan'la birlikte almıştık.

"Dışarıda muson var sanki," dedi Ryan, yağmur damlalarıyla lekelenmiş çantamı bana verirken. Sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Kafamı çevirdim. Masanın yanında duruyor ve yağmurdan ıslanan saçlarını düzeltiyordu. Onu en iyi tarif edecek sözcük "yakışıklı"ydı. Bu klasik bir yakışıklılıktı. Ryan'ı Tracy'yle tanıştırdığım zaman, Tracy restoranın tuvaletinde Ryan'ın fiziksel olarak Disney çizgi filmlerindeki prene benzediğini fısıldamıştı. Evet, benziyordu. Hâlâ da benziyor. Uzun boyluydu, koyu renk saçları vardı: Ona bir zırh ve beyaz at verip görmeliydiniz; nişanlığımın Külkedisi'nin aklını başından alan prene benzerliği olağanüstüydü. Şanslıyım.

Sandalyesine otururken, "Selam," dedi. Gülümsedi ve elimi tutmak için masanın karşısından uzandı. "Daha önce arayıp ellerinde en sevdiğin Bordeaux şarabından olduğunu öğrendim."

Ryan elimi dudaklarına götürürken sııttım. "İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Zorla gülümseyerek, "Evet," dedim. "Niye sordun?"

"Bu gece biraz düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyorsun," dedi.

Nişan yüzüğümlle oynadım ve başımla onayladım. Ryan beni her zaman çok iyi anlardı. Belki de benim kendimi